EUROOPAN KOMISSIO

Bryssel 10.6.2011
KOM(2011) 342 lopullinen

KOMISSION KERTOMUS NEUVOSTOLLE

arvio raportista, jonka Italia on esittänyt komissiolle ja neuvostolle edistymisestään sen määrän takaisinperimisessä, jonka maidontuottajat ovat velkaa markkinointivuosia 1995/1996–2001/2002 koskevan lisämaksun perusteella

(neuvoston päätöksen 2003/530/EY 3 artiklan mukaisesti)

KOMISSION KERTOMUS NEUVOSTOLLE

arvio raportista, jonka Italia on esittänyt komissiolle ja neuvostolle edistymisestään sen määrän takaisinperimisessä, jonka maidontuottajat ovat velkaa markkinointivuosia 1995/1996–2001/2002 koskevan lisämaksun perusteella

(neuvoston päätöksen 2003/530/EY 3 artiklan mukaisesti)

Komissio on laatinut tämän arviointikertomuksen tuen, jota Italian tasavalta aikoo myöntää maidontuottajilleen, soveltuvuudesta yhteismarkkinoille 16. heinäkuuta 2003 tehdyn neuvoston päätöksen 2003/530/EY 3 artiklan mukaisesti.

Kyseisen päätöksen 1 artiklan mukaan tukea, jota Italian tasavalta aikoo myöntää maidontuottajille maksamalla itse unionille määrän, jonka nämä ovat unionille velkaa maitotuotteille markkinointivuosien 1995/1996–2001/2002 osalta asetetun lisämaksun perusteella, ja sallimalla kyseisten tuottajien maksaa takaisin velkansa osamaksulla korotta usean vuoden aikana, pidetään poikkeuksellisesti yhteismarkkinoille soveltuvana edellyttäen, että:

– takaisinmaksu tapahtuu täysimääräisenä samansuuruisina vuosittaisina erinä ja

– takaisinmaksuaika ei ylitä 14:ää vuotta 1. päivästä tammikuuta 2004 laskien.

Päätöksen 2 artiklan mukaan tuen myöntämisen edellytyksenä on, että Italia ilmoittaa asianomaisia markkinointivuosia koskevan lisämaksun kokonaismäärän Euroopan maatalouden ohjaus- ja tukirahastolle (EMOTR) ja vähentää maksamattoman velan kolmena samansuuruisena vuosittaisena eränä EMOTR:sta marraskuun 2003, marraskuun 2004 ja marraskuun 2005 osalta rahoitettavista menoista.

Italia ilmoitti asianomaisia markkinointivuosia koskevan lisämaksun kokonaismäärän asianmukaisesti 26. elokuuta 2003 päivätyllä kirjeellä.

Maksamattomat velat vähennettiin asianmukaisesti EMOTR:sta marraskuun 2003, marraskuun 2004 ja marraskuun 2005 osalta rahoitettavista menoista.

Päätöksen 3 artiklassa velvoitetaan Italian toimivaltaiset viranomaiset raportoimaan vuosittain neuvostolle ja komissiolle edistymisestään sen määrän takaisinperimisessä, jonka tuottajat ovat velkaa markkinointivuosia 1995/1996–2001/2002 koskevan lisämaksun perusteella.

Italian viranomaiset esittivät kyseiseen säännökseen perustuvan kuudennen raporttinsa komissiolle vuoden 2009 maksuerää koskevalla, 15. marraskuuta 2010 päivätyllä AGEAn kirjeellä.

Lisämaksun suorittaminen maksueräjärjestelmässä

Neuvoston päätöksessä tarkoitettuja seitsemää kautta koskevan lisämaksun perusteella velallisia tuottajia on nykyisin noin 23 200, joille kansalliset tuomioistuimet ovat kuitenkin antaneet välipäätöksen maksujen suorittamisen lykkäämisestä, kunnes lopulliset tuomiot annetaan. Heistä 15 384 tuottajaa on valinnut maksujen suorittamisen maksuerinä. Jos tuottaja

valitsee maksueräjärjestelmän, kaikki hänen osaltaan vireillä olleet riita-asiat raukeavat. Jos tuottaja jättää maksamatta jonkin vuotuisen maksuerän, hänet suljetaan järjestelmän ulkopuolelle, ja häneltä saatetaan periä koko velkasumma korkoineen.

Järjestelmään osallistuneiden 15 384 tuottajan velka oli vuonna 2004 ennen ensimmäisen erän maksua yhteensä noin 345 miljoonaa euroa eli noin neljännes lisämaksusta aiheutuvasta kokonaisvelasta tuottajatasolla. Näyttää siis siltä, että järjestelmän valitsi enemmistö tuottajista, jotka ovat kuitenkin vastuussa vähäisistä määristä tilakohtaisia liikatoimituksia. Sitä vastoin tuottajat, joiden tilakohtaiset liikatoimitukset olivat merkittävämmät (noin 8 000 tuottajaa, joiden velka seitsemää kautta koskevan lisämaksun perusteella on noin 1 miljardi euroa), eivät halunneet osallistua maksueräjärjestelmään. On kuitenkin pantava merkille, että vuonna 2009 Italian viranomaiset vastaanottivat maksueräjärjestelmään liittymisestä noin 58 uutta hakemusta, mikä vastaa suunnilleen 1,7:ää miljoonaa euroa.

Kuudennessa maksuerässä 11 502 tuottajan maksettavaksi kuului yhteensä 24 501 645,02 miljoonaa euroa ennen 31. joulukuuta 2009. Italian viranomaisten tekemissä tarkastuksissa ilmeni, että 11 354 tuottajaa oli asianmukaisesti maksanut yhteensä 23 580 227,82 miljoonaa euroa vuonna 2009. Näin ollen 99 prosenttia tuottajista oli maksanut 96,2 prosenttia maksuista määräajassa kuudennessa erässä. Ensimmäisessä maksuerässä oli aiemmin kirjattu maksetuiksi määräaikaan mennessä 99,6 prosenttia, toisessa maksuerässä 97,9 prosenttia, kolmannessa maksuerässä 99,5 prosenttia, neljännessä maksuerässä 99,7 prosenttia ja viidennessä maksuerässä 96,4 prosenttia maksettaviksi kuuluvista määristä. Ensimmäisissä viidessä maksuerässä kerättiin yhteensä noin 151 miljoonaa euroa (noin 98 prosenttia maksettavasta kokonaismäärästä).

Vaikka edellä mainitut prosenttiosuudet osoittavat järjestelmään osallistuvien tuottajien olevan sitoutuneita täyttämään velvollisuutensa, komissio katsoo, että niiden tapausten seuranta, joissa maksua ei ole kirjattu määräajassa, on tärkeä indikaattori, joka osoittaa, miten sitoutuneita viranomaiset ovat varmistamaan järjestelmän edellytysten asianmukaisen noudattamisen ja sitä myötä velan perimisen kokonaisuudessaan.

Kuudennen erän osalta maksuja ei ole kirjattu jäljellä olevilta 148 tuottajalta 921 417,20 euron edestä.

Viidennessä erässä 166 tuottajaa ei maksanut maksuja 908 072,62 euron edestä vuoden 2008 lopussa. Italian viranomaisilta saatujen tietojen mukaan keskusviranomaiset ilmoittivat kaikista näistä tapauksista asianomaisille alueellisille viranomaisille koko velkasumman perimiseksi korkoineen maksueräjärjestelmän ulkopuolella.

Aluksi maksamatta jättämättä luulluista 166 tuottajasta lopulta vain 54 tuottajaa ei ollut maksanut. Tämä vuoksi näiden tuottajien mahdollisuus maksaa erissä kumottiin ja vahvistetut takaisinperintämenettelyt otettiin käyttöön.

Markkinointivuosia 1995/1996–2001/2002 koskevat lisämaksut, joita ei ole sisällytetty maksueräjärjestelmään

Kuten edellä todetaan, maksueräjärjestelmään on liittynyt varsin vähän tuottajia suhteessa lisämaksun määrään. Noin kolmea neljäsosaa kaikista maksamattomien maksujen määristä kyseisenä aikana ei ole sisällytetty maksueräjärjestelmään. Maksut, joita ei ole katettu vuoden 2003 järjestelmällä, ovat noin 767 miljoonaa euroa, ja noin 91 prosenttia tästä määrästä eli noin 701 miljoonaa euroa on edelleen riitautettuna Italian tuomioistuimissa.

Neuvostolle antamissaan aiemmissa arviointikertomuksissa komissio on esittänyt, että Italian olisi vuosiraporteissaan käsiteltävä erityisesti kyseisiä seitsemää jaksoa koskevia riita-asioita ja vahvistettava, että tuottajat, jotka olivat hävinneet riita-asiansa, ovat suorittaneet maksunsa. Ilman näitä tietoja komissio ei voi asiaankuuluvalla tavalla seurata maksueräjärjestelmään kuulumattomien lisämaksujen perinnän edistymistä.

Italian antamissa viidettä ja kuudetta erää koskevissa raporteissa ei neljättä erää koskevasta raportista poiketen ole mitään tietoa näistä tuomioistuinkäsittelyistä.

Italian viranomaisilta komission pyynnöstä saatujen lisätietojen mukaan ne ovat saaneet myönteisen päätöksen tietyissä tapauksissa, joihin liittyvä määrä on noin 13 miljoonaa euroa. Näiden määrien tosiasiallinen perintä vastaa 6,8:aa miljoonaa euroa. Toukokuussa 2010 saaduista tiedoista käy myös ilmi, että noin 580 miljoonaa euroa on edelleen riitautettuna Italian tuomioistuimissa. Huhtikuussa 2009 Italia hyväksyi lain, jonka nojalla otetaan käyttöön järjestelmä maksamattomien maksujen takaisinmaksamista koskeva järjestelmä, jossa korkokanta vastaa unionin viitekorkoa lisättynä usealla prosenttiyksiköllä. Heinäkuussa 2010 hyväksyttiin maksamattomien maksujen siirtäminen tämän lain nojalla. Siirtämisen hyväksymistä ehdotettiin osaksi vähämerkityksistä tukea koskevaa järjestelmää.

Komissio pitää erittäin valitettavana maksueräjärjestelmän ulkopuolisten lisämaksujen perinnän hidasta etenemistä ja Italian viranomaisten toimittamien tietojen riittämättömyyttä. Hidas eteneminen johtuu tuomioistuinkäsittelyjen kestosta ja määrien, joita koskevat oikeuskäsittelyt ovat päättyneet, takaisinperinnän hitaudesta (Italian antamassa kuudetta erää koskevassa raportissa ei ole tietoja takaisinperinnästä, mutta komission pyynnöstä saatujen aikaisempien tietojen perusteella vuoteen 2010 mennessä on peritty oikeuskäsittelyjen voittamisen perusteella vain noin 6,8 miljoonaa euroa). Lisäksi luvuista, jotka koskevat riitauttamattomien ja näin ollen välittömästi perittävissä olevien lisämaksujen perintää, käy ilmi puutteita varsinaisessa perintäprosessissa (66 miljoonan euron lisämaksuista noin 18 miljoonaa euroa, jota ei ole koskaan riitautettu, on vielä perimättä).

Komissio on jatkanut Italian perintäprosessin ja erityisesti maksueräjärjestelmän ulkopuolisten lisämaksujen perinnän tarkkaa seuraamista. Komission yksiköt ovat useissa tapauksissa ilmoittaneet huomioistaan (myös kielteisistä) Italian viranomaisille ja pyytäneet yksityiskohtaisia tietoja maitotuotteille asetettua lisämaksua koskevista näkökohdista.

Päätelmä

Komissio katsoo, että Italian viranomaisten edistyminen maksujen perinnässä tuottajilta, jotka ovat liittyneet neuvoston vuonna 2003 hyväksymään, markkinointivuosia 1995/1996–2001/2002 koskevien lisämaksujen maksueräjärjestelmään, osoittaa, että järjestelmän hallinnointi on ollut riittävää. Komissio pitää kuitenkin valitettavana, että koska tietoja ei ole toimitettu määristä, jotka on kerätty maksueränsä laiminlyöneiltä ja sen vuoksi järjestelmän ulkopuolelle suljetuilta tuottajilta, se ei voi arvioida, onko maksun keräämisessä noudatettu huolellisuutta ja miten siinä on edistytty. Komissio toteaa, että Italian viranomaisten on annettava tulevissa raporteissaan riittävän yksityiskohtaiset tiedot tällaisesta perinnästä.

Siltä osin kun kyseessä ovat maksueräjärjestelmään kuulumattomat lisämaksut, joiden oikeuskäsittely on kesken Italian tuomioistuimissa, komissio on jo ilmaissut neuvostolle vuonna 2010 esittämässään arviointiraportissa tyytymättömyytensä maitokiintiöitä koskevien lisämaksujen perinnän hidasta edistymistä kohtaan ja todennut, että lisämaksujen perintää tällä tavoin on parannettava merkittävästi. Luvuista käy kuitenkin ilmi, että uutta kehitystä ei

ole ollut havaittavissa ja EU:n oikeuden tehokkuutta ei ole tässä tapauksessa saavutettu, koska niin suuri määrä lisämaksuja on maksamatta näinkin pitkän ajanjakson jälkeen.

Komissio odottaa tulevissa vuosiraporteissa todisteita markkinointivuosia 1995/1996–2001/2002 koskevien oikeuskäsittelyjen etenemisestä ja lisämaksujen velat vahvistavien lopullisten tuomioiden antamisesta.